

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 103 (2016), **Duminica Înfricoșătoarei Judecăți**
(a lăsatului sec de carne)

Evanghelia: Matei 25, 31-46*

Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna în fața Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.

Atunci Împăratul va zice celor din dreapta Sa: «Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Că am flămânzit și Mi-ați dat să mănânc; am însetat și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M'ați primit; gol, și M'ați îmbrăcat; bolnav, și M'ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine». Atunci li vor răspunde dreptii, zicând: «Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? sau însetat și Ți-am dat să bei? sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine?» Și răspunzând Împăratul, le va zice: «Adevăr vă spun, întrucât ați făcut unuia dintr'acești foarte mici frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut».

Atunci va zice și celor din stânga: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui. Că am flămânzit și nu Mi-ați dat să mănânc; am însetat și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M'ați primit; gol, și nu M'ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M'ați cercetat». Atunci vor răspunde și ei, zicând: «Doamne, când Te-am văzut flămând sau însetat sau străin sau gol sau bolnav sau în temniță și nu ți-am slujit?» Atunci le va răspunde, zicând: «Adevăr vă spun, întrucât nu ați făcut unuia dintr'acești foarte mici, nici Mie nu Mi-ați făcut».

Și vor merge aceștia la osânda veșnică, iar dreptii la viața veșnică.

Înfricoșata Judecată: Euharistie, răbdare și iertare

PS Episcop Siluan al Italiei

În Biserica primară se lua foarte în serios treaba asta: dacă nu te împărtășeai și se spunea "leși afară!" M-am gândit o dată, acolo unde sunt rânduie în Italia, ca în Duminica Înfricoșatei Judecări să fac ceva și să zic: "Treceți de-a dreapta cei care vă împărtășiți și de-a stânga cei care nu vă împărtășiți. Să vedem cum vă simțiți. Nu vă fac nimic pentru că, din fericire, nu trag concluziile finale ca Domnul și nu vă dau afară din Rai și din Iad, stau acolo în biserică." Ce bine ar fi să răspundem, să împlinim această poruncă mântuitoare: "Luați și mâncați! Beți dintru acesta toți spre iertarea păcatelor" dacă tot ne plângem atâta de păcate și ne credem atât de păcătoși și de legați de nu știi ce. Ce bine ar fi să ne dăm seama! Ce trebuie să facem? Să împlinim porunca. Vrem să rămânem în Rai? Împlinim porunca. Dacă nu împlinim porunca, măcar să ne străduim, să ne smerim, măcar să nu fim nepăsători pentru că Sfântul Ioan Gură de Aur spune că cel care face aceasta este un indolent și un nerușinat. Pentru că dacă te duci la o nuntă și nu mănânci la masă, cum e? Dacă eu aș veni la nunta fiicei sau a fiului dumneavoastră, cum vi s-ar părea dacă eu aș zice: "Știți, mulțumesc foarte mult dar eu nu mănânc!" Și dacă vă spun că țin regim, tot nu vă cade bine dacă nu gust nimic. Sau dacă dumneavoastră doamnele, gospodinele mai ales, preotesele, v-ați pregătit acasă, v-ați chinuit cu pregătirile știind că vine episcopul și dacă eu nu gust nimic, cum vă cade? Dacă copilul dumneavoastră nu gustă din prăjitura sau mâncarea pe care ați pregătit-o, nu vă cade bine.

Domnul Dumnezeu ne pune Însuși Trupul și Sângele Lui care este pomenire ca "de fiecare dată când veți mânca pâinea aceasta și veți bea paharul acesta, moartea Mea o veți vesti până ce voi veni". "Moartea Mea veți vesti, Învierea Mea veți mărturisi", spune Sfântul Vasile cel Mare în Liturgia lui. "Faceți aceasta întru pomenirea mea". Asta se întâmplă, asta fac creștinii încă de la începutul veacurilor și noi am ajuns astăzi să venim la Liturghie și la biserică pur și simplu așa, în virtutea inerției de duminică dimineața. Și nici nu ne dăm seama că e cel mai mare eveniment de la care am putea să tragem tot folosul. Și asta vrea Dumnezeu, să trageți fiecare folos maxim. Dacă nu am fost conștienți până acum, măcar să ne smerim și să zicem: "Doamne, iartă-ne că nici nu ne-am dat seama că se pune problema așa și poate că, la rândul nostru, văzând pe alții că fac ceea ce Tu ne-ai pus să facem, adică se împărtășesc, i-am mai și judecat prea aspru și am mai tras și concluzii de genul: "ăsta se împărtășește cam des". De parcă soarele răsare des dacă răsare o dată pe zi. La Micul Prinț răsărea des. Răsărea de 24 de ori pe planeta Micului Prinț (cartea lui Saint Exupery). Dar dacă soarele răsare o dată și răsăritul acela este unic atunci și Dumnezeiasca Liturghie este unică, nu-i cea de duminică trecută și nici măcar cea de ieri. Și atunci trebuie să ne dăm seama că noi avem o șansă cu totul și cu totul deosebită, nu să stăm la masă cu președintele sau cu primul ministru sau cu împăratul sau cu nu știu cine, ci să stăm la masă cu Însuși Dumnezeu care ne pune de-a dreapta Lui. De asta dumneavoastră veniți din stânga,

că vă judecați nevrednici dar Domnul vă trece de-a dreapta. În condițiile acestea, iubiți frați, problema nu se pune de soroace care n-au existat și nu există în tradiția nici canonică, nici patristică - s-o știți de la mine. Măsura este cea pe care v-am dat-o. În fiecare duminică dacă nu ești serios și nu iei în serios porunca, ar trebui în mod normal să ieși. Măsura este cel mai rar la trei săptămâni. Cu celelalte soroace știți cum au făcut? Au lăsat tot mai jos ștacheta adică: "Iubiți frați, dacă nu puteți să săriți la doi metri, săriți la 1,5 metri." Până la urmă măsura și ștacheta la care iei nota 10 la săritura în înălțime este de 5 cm. Toată lumea să ia nota 10! Și până la urmă nici nu mai sărim, de ce să mai sărim, că e ridicol! Dacă însă noi luăm în serios lucrurile, într-adevăr ne vom bucura. Aici nu mai e vorba de soroace ci e vorba de faptul că eu mă situez serios și matur și mă judec pe mine. Cum? Să încercăm să înțelegem cum e cu vrednicia.

Care-i problema vredniciei? Ce l-a făcut pe Adam vrednic sau nevrednic? Faptul că a păcătuit sau faptul că nu și-a asumat? Credeți că dacă-i zicea lui Dumnezeu: "Iartă-mă, Doamne" oare ce făcea Dumnezeu cu el? Altceva decât să-l ierte, ce putea să facă? Pentru că Dumnezeu este iertare, Dumnezeu nu are iertare cum avem noi, nu are răbdare ci este Răbdare, Dumnezeu nu are iubire, El este Iubire. Și El nu ne cere nouă să avem răbdare ci să ne împărtășim din Răbdarea Lui: "Doamne, dă-mi răbdare, dă-mi de la Tine pentru că Tu ești Răbdare, dă-mi Dragoste, dă-mi Iertare". Dumnezeu nu așteaptă altceva decât să-și manifeste Dragostea ca o mamă care, atunci când copilul îi cere iertare, îl ia în brațe și îl sărută. Deci, problema este să învățăm să asumăm, nu să căutăm justificări deoarece orice justificare, în mod indirect, îl pune pe Dumnezeu la zid, îl acuză pe Dumnezeu și ne îndreptățește pe noi. Să ne acuzăm pe noi și, indirect, îl îndreptățim pe Dumnezeu. Îndreptățindu-l pe Dumnezeu, ce poate să zică Dumnezeu când îi cerem iertare? Decât: "Să fii iertat!". Și această asumare face că nu suntem dați afară din Rai, că nu suntem dați afară din Biserică. Și cu adevărat vom deveni mădulare vii și vom regăsi conștiința aceea că Biserica este adunarea acestor frați care vin și se judecă realist cu Dumnezeu, zicând: "Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul casei sufletului meu!", și cum a zis Petru: "Ieși de la mine, Doamne, că sunt păcătos!". Dar dacă Tu mă îndemni, Doamne, dacă Tu îmi spui: "Fă aceasta și vei fi viu!", dacă zicem "Apropiați-vă!" eu cred că preoții noștri și arhierii nu se joacă de-a cuvintele.

Este lucrul pe care-l socotesc cel mai important și pentru aceasta mi-am permis să vă vorbesc atât de franc - cum vorbesc de obicei de fapt - aceasta o fac și acolo unde sunt rânduit să fiu. Eu îmi iau riscul de a vă fi spus ceea ce v-am spus, în această Duminică a Înfricoșatei Judecați, ca să poată fi înțeles ceva mai multșor. Sper că, dacă nu v-am scos din ceață, măcar să nu fi îndesit ceața în care vă aflați și dacă este o rază de lumină în această ceață, m-aș bucura foarte mult.

Sursa: **PS Episcop Siluan al Italiei**, www.sfintiiarhangheli.ro/predica-ps-siluan-duminica-infricosatei-judecati

Vitamine duhovnicești

Dacă nu putem să-l iubim pe aproapele, măcar să-l compătimim...

Încă o lege pe care au descoperit-o Părinții asceți este aceea că, dacă judecăm pe aproapele nostru și nu ne pocăim de judecată, cu siguranță vom cădea și noi în același păcat, mai devreme sau mai târziu. De ce? Pentru că, dacă nu putem să-l iubim pe aproapele, măcar să-l compătimim. Dacă noi credem că stăm mai bine, Dumnezeu își retrage mîna Sa, ca să vedem ce suntem. Și prin aceasta devenim în stare, dacă n-am făcut-o de la început, să compătimim și să ne rugăm pentru aproapele nostru.

Rugându-ne pentru aproapele, compătimindu-l, fiindcă știm suferințele păcatului, devenim ceea ce ne spune Sfântul Apostol Pavel despre Hristos, în Epistola către Evrei, anume că El este un Arhiereu, Care poate fi înduplecat fiindcă a cunoscut păcatele noastre, fiind ispitit în toate, ca și noi, afară de păcat. Că El, fiind sfânt dintru început, fiindcă era și Dumnezeu, arată pe omul adevărat, nu pe cel păcătos. El era sfânt. Și ce înseamnă a fi sfânt? Înseamnă, în situația asta, că poate compătimi cu mine, păcătosul, deși El nu este păcătos. Dacă învăț și eu înțelepciunea aceasta, mă asemăn cu Dumnezeu. Dacă nu, mă lasă Dumnezeu ca pe fiul risipitor să cad în păcat și să învăț, prin păcat și durere, ce înseamnă a fi păcătos, să pot compătimi cu aproapele. Și atunci, am făcut și suferința, dar am făcut și păcatul și neputința, un motiv de îmbogățire a mea. Fiindcă m-am îmbogățit cu cunoștința vieții aproapelui meu.

Sursa: **Monahul Rafail Noica**, *Celălalt Noica*, Editura Anastasia, 2004, p. 82-83

Taina iubirii aproapelui

Îl iubim pe celălalt așa cum este, dar și așa cum este chemat să devină. Cel de lângă noi nu este gata și eu îl privesc și în perspectiva a ceea ce va fi. Asta mă ajută să nu judec felul în care este acum, mai ales dacă se încapățânează să rămână așa, să-și rateze devenirea. În același timp mă ajută și mă face responsabil în slujirea pe care i-o dătez în această perspectivă.

A iubi pe cineva așa cum este nu înseamnă a-i tolera violența sau iresponsabilitatea, de exemplu, ci, dimpotrivă, a-l ajuta să-și dorească să vină pe Cale prin răbdarea mea iubitoare și prin comunicare cu rugăciune în duh și adevăr. Asta poate însemna uneori muștrare, îndemn, pedepsire sau chiar întreruperea relației, dacă ea e distructivă. Dacă, de exemplu, un bărbat îi cere unei femei lucruri împotriva firii sau a demnității sale în numele iubirii, femeia are datoria nu doar să refuze sau să se apere, ci să se și despartă de acest bărbat și să continue să-l iubească doar cu rugăciunea și nejudicarea. Aici e o mare taină a iubirii de aproapele pe care nu o putem trăi fără lucrarea harului.

Sursa: **Monahia Siluana Vlad**, *Gânduri din încredințare*, Editura Doxologia 2012, pp. 109-110